

.....Sárospataki.....

Ifjúsági Közlöny

.....

Főszerkesztő:

Stunda István

Társzerkesztők:

Kósa Szabó Pál és Illyés Bertalan

Felelős szerkesztő:

Kriston Antal

TARTALOM:

Tartalom: Rohoska József: „Ferencz József édesapánk...” — Novák József: Az aspirant (vers). — Vincze Károly: Crnagorciából. — Kriston Antal: Lombhullató őszi este (vers). — Kósa Szabó Pál: Kórházi reflexiók. — Novák József: G moll szonáta (vers). — Halász Ernő: A csillag. — Novák József: A tékozló fiu. — Tarkaságok. — Klárrika. — Egyleti élet. — Hírek. — Szerkesztői üzenetek.

Kiadóhivatali főnök: Halász Ernő. — Kiadja: a „Főiskolai Ifjúsági Egyesület”.

Megjelenik július és augusztus kivételével havonta egyszer

Szerkesztőség és kiadóhivatal:

Sárospatak. Kollégium.

Előfizetés

egész évre 5 kor.

A főiskolai könyvkereskedésben bárhol megjelent könyvek eredeti bolti árban kaphatók.

Raktáron: Jogi, theologiai, szépirodalmi, imakönyvek és ifjúsági iratok. Írószerek, levélpapírok, hegedü-kellékek, festészeti és fényképészeti cikkek jutányos áron kaphatók. — Vidéki megrendeléseket azonnal elintézzük.

Főiskolai könyvkereskedés és könyv-
kötészeti kezelőség. Sárospatak.

Nagy választék képeslapokban, he'enkint ujdonság!
Háborus iratok. Térképek.

A 'Központ' vendéglőben

minden, ami jó, kapható. Kőbányai sörök, izletes ételek, különféle villásreggelik, kitűnő zselik, jó borok. Ezenkívül elvállal bankettek rendezését, bálokban ételek és italok szolgáltatását s jó, tiszta kiszolgálásról gondoskodik

Klein Ábrahám,
a „Központ” tulajdonosa.

S HA NINCS STENDIG S.

pontosan járó órája, keresse meg
óras és ékszerész sárospataki üzletét, mely a legmegbízhatóbb bevásárlási forrás. — Zseb és ébresztő órák, arany és szíj láncok, mindennemű ékszerek a legnagyobb választékban kaphatók. — Villanylámpák a legkülönbélebb kivitelben, 6 óráig égő elem csak 50 fill. Becserél s javít órákat két évi jótállással.

NYOMTATVÁNYOK

ugymint
heti és havi folyó-
iratok, üzleti nyomtatványok,
levélpapírok, borítékok, névjegyek,
stb. stb. a legmodernebb kivitelben
készülnek a Reform. Főiskolai
nyomdában Sáros-
patakon.

Hentes

üzletem szerda és péntek kivételével
a hétnek többi napján nyitva. Friss
hentesárúk állandóan kaphatók.

A fogyasztóközönség szives pártfo
gását kérem és vagyok tisztelettel **Sviatkó János.**

1112

1954

Sárospataki

Ifjúsági Közlöny

XXXIII. évfolyam. 1. szám. 1916. október.

Főszerkesztő:
Stunda István

Társzerkesztők:
Kósa Szabó Pál és Illyés Bertalan

Felelős szerkesztő:
Kriston Antal

„FERENCZ JÓZSEF, ÉDESAPÁNK . . .“

A sárospataki főiskola őszinte, hazafias fájdalommal gyászolja a nagy király halálát.

Igaz szívvel vesz részt e gyászban a főiskola ifjúsága is s áldó kegyelettel őrizi meg a dicsőült fejedelem emlékezetét.

Ferencz József elköltözésével egy fényes alak vonúlt be ismét az örök dicsőség honába s foglalta el helyét ama történelmi nagyságok között, a kiket a magyar nemzet ragyogó múltján elmerengő ifjúság lelkesedéssel vesz körül.

Ma még talán számot sem tud adni ez az ifjúság arról, hogy mi az, ami Ferencz József királyt oly közel vitte a nemzet virágának romlatlan szívéhez.

Nincs is itt most ennek az ideje.

A történelmi megállapítások a történelemre tartoznak.

Mi sem várjuk ezt ma tőletek, nemes ifjúság.

Mi csak megindult lélekkel szemléljük ma azt a szeretetet, a mivel „a jóságos öreg királyt“ gyermeki sziveitekbe zártátok.

Elfogódott szívvel nyugtatjuk rajtatok atyai tekintetűket, a mint „*Ferencz József, édesapánkat*“ siratjátok.

Rohoska József,
akadémiai igazgató.

AZ ASPIRANT.

És leáldozóban volt a nap már . . .
 A tó tükrére utólszor lövelte
 Búcsú csókját az égő napsugár . . .
 Lila fátyolba búrkoltan az este
 Lopva a felkelő holdat leste,
 Aztán álmosan a kéklő tóra szállt . . .
 És csend lett . . . Már minden elpihent
 A dombon — a völgyben odalennt. —
 A tónak is csendes lett vize . . .
 Megszűnt dobogni hullám szíve
 Alszik minden a völgyben alatt —
 Ébren viraszt csupán egy aspirant.
 Kezében rózsaszín tábori lap.
 Szeme bár nem lát, még is rátapad
 Anyja írta remegő írással:
 „Édes fiam! Ne tudd meg más által . . .
 Én írom meg . . . bár bús anyád szívét
 Majdhogy nem a bánat repezti szét . . .
 Várunk haza féltve mindannyian . . .
 Csak a mátkád nem vár többé édes fiam!“ . . .
 — Sötét felhő rejti a hold sáppadt arcát . . .
 Hús szél korbácsolja a tó síma fodrát . . .
 Fegyver ropogástól hangos az éjszaka.
 Harsan az aspirant éles vezényszava:
 „Előre katonák! Fel a diadalra!“
 (Nem látja senkisémi mily sáppadt az arca . . .
 Csak megáll, leroskad a zöld dombtetőre . . .)
 „Csak utánnam fiúk! Rohamra! Előre!“
 . . . És mit az éj fátyla előle eltakart: . . .
 Szálló lelkén átal látja a diadalt . . .

És felkelőben volt a nap már,
A tó tükrére először lövette
Hajnalcsókját az égő napsugár . . .
És állt a kereszt . . . ott terült a hant . . .
S alatta mosolygó fehér arccal
Alussza álmát az aspirant . . .

Novák József.

CRNAGORCIÁBÓL.

Talán három hétnél is tovább esett az eső, már-úár beleszoktunk a szakadatlan borúlatba, viharos, sötét és álmos napokba; már arra gondoltunk, hogy márciusig meg se látjuk a napot s megkezdhetjük október közepén a téli levelek írását — amikor október utolsóelőtti éjszakájából ragyogó, színes reggelre virradtunk. Pedig micsoda éjszaka volt az! És mégis milyen határtalanul kedves reggel követte... Kinéz az ember az ablakon s nem akar hinni a szemeinek: tiszta az ég, mint egy drága pólyás baba szeme, csillog a nap hegyek mögül előbúvó koronája és a hegyek — ezek a szörnyűséges, kopár és hideg sziklatömbök — szórják, szórják, szórják a színeket, az illuziókat, a csodákat, mintha május elseje volna. — Október 31. — Ilyenkor ki kell használni az alkalmat, ki a szép időt — holnap már november elseje, nemsokára karácsony... és a tél erre-felé a hegyek tetején nem igen biztató valami... és ah — október végén ilyen egy csodás nap...

... Korzóztam is egész nap. Mert van nekünk itt korzónk is: hosszú, nagy, ötven méteres fahíd, amellyel két ütegunket kapcsoltuk egymással össze egy szakadék felett még akkortájt a nagy veszedelmek idején a munició s más efféle könnyebben való közvetíthetése végett. Hogy bevétetvén a Lovcen s elmúlván a veszedelem, most bátorságos dolog már az e hídon való tartózkodás; nem süvölt már el puskagolyó az ember füle mellett, nem zavarja gránát vagy shrapnell sikoltozása, nem hallja a felfelé kiáltozó crnagorcok elnyújtott invitálását, hogy „gyúróóóó gyere le hozzánk, adunk kalácsot neked, van bor is, szép lány is...” — és a kilátás felséges, szabad e hídról. Lent a nagy grakovói sík, a Ploce-szoros, a Draggalj és ezek mögött a hegyek: csupa véres és nagyszerű emlék — most már emlék minden, ami erre-felé történt, emlék és szent rejtelmesség; sóhaj, imádság, rejtés, kicsiny büszkeség, édes szomorúság — valami, ami Múlt, valami, ami az Örökkévalóságból való.

Ezen a hídon sétáltam egész nap, ez a híd sok mesét tud mesélni; ez a híd mintha hosszabb volna, mint amilyen; mintha tovább nyúlnának pillérei az ütegnél: ez a híd — amikor egyedül vagyok rajta és csend van — azok közé

visz fel engem, akik nincsenek már ezen a földön, — bajtársak és nem bajtársak közé — ők megörlnek nekem, amiért ellátogatok hozzájuk — és én megtisztulok egy időre az idelenti salaktól, ha velük diskurálok...

* * *

Néztem e hídról az „udvarunkat“ — szinte vakított, olyan erős napfényben fürdött a sokáig tartó esőzések után e napon. Tele volt az „udvar“ most is, mint közönségesen katonákkal, de mint közönségesen ellenkezőleg szokott lenni: ezúttal se élcelődés, se káromkodás nem volt hallható. Senkise legénykedett, nem tréfálkozott, csöndesen végezték a dolgukat a legények — koszorút kötöttek, huszat, harmincat, tán többet is; koszorúkat fenyő- és babérgallyakból, mert ünnepet uutat a pápista kalendárium, halottak napját mutatja holnapra s ez alkalommal megkoszorúztatnak az elesett cimborák sírjai, kié Cerovopoljében, kié a Ploceszorosban, kié a Draggalj-síkon, kié a Grahovón; fejfákat is csinálnak az udvaron azok, akik értenek hozzá, új fejfákat azokra a sírokra, amelyekről dúrva crnagorc-kezek tehetetlen boszúból leütötték őket, másokat ismét, melyeken a bóra, az eső és hó elmosódottakká tette a vitézi feliratokat, megrestaurálnak — — ilyen munkálkodás közben nem lehet okvetetlenkedni, meg aztán el is van foglalva mindenkinek a lelke egyéb gondolatokkal, néha-néha, ha megüti a fülemet egy pár kurta mondás — vágyás a béke után, egy-egy szó a hajdúk országából való Zsuppon szájából, aki — koszorút fonván maga is, ezúttal ugyan halkabban, de most sem tud teljesen tartózkodni a „dogmatizálás“-tól, arra oktatóván pápista atyjafiait, hogy szép ugyan a halottak napján való magábaszállás, megilletődés is, de az igaz keresztyénnek mindennap kellene a halálra és a halottaira gondolnia.

* * *

Bizony mindennap . . . Mindennap. És nektek is mindennap, Sion felfúvalkodott leányai, kik felemelt nyakkal jártok, szemeitekkel pillogtok, aprókat lépve jártok és lábaitokkal nagy pengést-bongást csináltok — bizony nektek is drága asszonyságok, akik szökére festitek a gyászruha mellé a hajatokat s azt mondjátok, honleányok vagytok, mert „az

élő hősöknek szolgáltok“, mert „kárpótoljátok őket a harc-
 tér sívárságaiért“, szentek vagytok, mert „az erkölcsiségnek
 tesztek szolgálatot, amikor megóvjátok a búbánatba fulla-
 dástól a világot, amely munkára, terhek viselésére hívatott
 s épen ezért jókedvre van szüksége, ha élni akar . . .“
 Bizony nászasszonyok, inkább tennétek az erkölcsiségnek
 szolgálatot, hogyha a „halottak napját“ ápolnátok napon-
 ként a szíveitekben, sokkal inkább. És ha ezt nem teszitek,
 hanem a halottaitokra való kegyeletes emlékezés helyett
 dorbézolással botránkoztatjátok meg az erkölcsi világrendet,
 melyet ti hogy „szolgáljátok“, azt hirdetitek: — rajta csak,
 tovább akkor. De aztán ne is jusson eszetekbe a halott
 hőstök soha többé, ne azon az egyetlen pápista halottak-
 napján sem, hogy koszorút fonjatok neki a szívetekben,
 mert a szívetekkel, lelketekkel koszorút fonni ti nem is
 tudtok — — a kezeitekkel virágokból font koszorúkat pedig
 hogy nem rakhatjátok azokra a nagyon messzi, idegen
 földben hantolt sírokra — ah, igen jól van az: hősi halottad
 élő lelke megbocsátja neked azt, hogy nem szereted, de
 azt, hogy képmutatással, hazugsággal meg csald őt, azt
 nem bocsátja meg neked — az Isten.

Vincze Károly,
 tűzér-önkéntes, theol.

LOMBHULLATÓ ŐSZI ESTE . . .

Lombhullató őszi este
 Jött Ferkónak egy kis levél.
 Könnyel írta, aki írta,
 Haj, de mégis belesírta :
 Felejtse el !
 Ferkó diák papirost vett.
 Könnyed-büszkén tollat fogott ;
 Olyan kemény hangon kezdte,
 Mégis, mire bevégezte,
 Csak zokogott
 Könyes szemekkel kibámúlt
 A tágra nyitott ablakon . . .
 Hallgatta, hogy lombhulláskor,
 Mit suttog az őszi alkony

Kriston Antal

KÓRHÁZI REFLEXIÓK.

Akkor, amidőn még mindenütt annyi szív sebekről sajog, annyi szem könnyektől ázik, annyi lélek megtörve szenved, fölöslegesnek, sőt kegyetlenségnek tartanám arról beszélni, ami lelkemet ama tizennégy hónapon keresztül fogságban tartotta s egész belső világomat elkomorította. Hát volt azalatt a természetnek újjáébredése, volt kikelet, nyár? . . . Nem hiszem! Én csak borongó, hervasztó őszt ismertem, amelynek áldozatait a tél fedte be a megnyugvásnak fehér leplével. S azóta is mindent ebbe a ködbe, homályba burkolva látok, egyedül az idő az, amely nem akar megállani egy pillanatra sem bámulni a nagy csodát, hanem oly kihívó, szinte boszantó nyugalommal kattogtatja tovább egyhangú kerekét, mintha semmi sem történe. Boldog Idő! Te a béke csendes munkáját élvezed, mit mi a háború izgalmi között hiába keresünk. Izgalom! Több ennél. Könny, gyász, szenvedés, halál a mindennapi kenyerünk. Mert ha van még melegen érző szív, mely tud osztozni mások fájdalmában s még nem tudja mi a háború legrettenetesebb oldala: jöjjön a hadikórház bezárt falai hozzá! Óh, azok a néma falak sok mindent tudnának beszélni, sok mindenről tudnának tanuskodni. De elég. Maradjanak a titkok . . .

Szeretnék minden kint magamba zárni, minden jajt visszafojtani, minden könnyet felfogni, hogy ne érezze más senki, ne hallja más senki, ne lássa más senki! „Csordúltig van az én szívem, arnyit érzek“, de dagadjon bár tovább s öntsön el árával: készebb vagyok magamat belefojtani, mint kiöntésével talán sokak szívébe kegyetlenül tört döfni. Nem, ezt nem akarom! Csak nyugodjatok ti megsebzett szívek, hegeiteket nem szakasztom fel! Hanem van abban a kórházi életben valami vonzó, valami felemelő, valami feledheteilen: inkább erről beszélek talán.

Kétségtelen tény, hogy a szenvedések, a fájdalmak magabaszállásra, emberi voltának igazibb, mélyebb átérzésére és beismerésére s ebből kifolyólag bensőbb, szentebb indulatra és alázatra vezetik a téveteg embert ama kibeszélhetetlen lény iránt, akit mi Istennek hívunk s akit szeretetnek ismerünk. Talán ebből lehet legkönnyebben ki-magyarázni ama körülményt, hogy a testileg megtört, vagy

legalább is elcsigázott sebesültek lelki szomjúsága is sokkal epesztőbb, úgy hogy gyógyulásuk egyik-egyik legfőbb balszamát a lelki vigaszban keresik és találják meg. Azok a görcsösen összekulcsolt kezek ott estéenként a félhomályban: igaz áhitatot irányítanak az ég felé; azok az imakönyvekben kutató szemek igaz érzések kiöntésére keresik a szavakat. És ez nekik vigasz, erő, gyógyulás. Ez teszi elviselhetőkké a sebeket, hordozhatókká a fájdalmakat, dicsőségessé a tűrést. Mintha közelebb éreznék magukat a megfeszített Krisztushoz, sőt együtt szenvednének vele: olyan mélységes megadás tölti el lelküket és teszi fogékonyá az evangélium szava iránt.

Ama mustármag itt termékeny talajra talál. Micsoda testvéri szeretet, odaadó ragaszkodás köti itt össze a szíveket, hogy igyekeznek osztozni egymás fájdalmában olyan emberek, kik talán most látják egymást először és utoljára, nyelvileg nem értik egymást, de a szívük összedobban, együtt érez. Könnyfacsaró jelenet látni, hogy egyik lázár hogy támogatja a másikat, hogy legalább pár lépésre eltávozzanak a kórógytól, szenvedéseik színhelyétől. Mint ragyog fel az egész kórterem betegeinek szeme, ha egy-egy súlyos beteget ismét lábra tudnak állítani s milyen vidítólag, erősítőleg hat ez a többiekre is. Általános részvét, szánakozás kíséri nagy útjára a műtetre induló beteget s szorongó szívvel várják az eredményt.

Egyszer — soh'se felejttem el — műtét alatt valamelyik könnyebb, vigkedélyű beteg megfélekedezve magáról, épen a műtőajtó előtt elkezdett dúdolni valami ilyenfélét: Csak egy kis lány van a világon . . . no lett is aztán annak melege: kórtermének összes betegei rárohantak — már t. i. akik bírtak — s ki mankóval, ki egyébbel alaposan kiábrándították. Még a járnai nem tudók is kivették belőle részüket: ki papucsot, ki kis párnát dobván feléje. Nem is volt aztán annak sokáig ott maradása . . .

Most pedig nézzünk meg egy ottani istenitiszteletet. A vallásos léleknek ama sajátsága, hogy nemcsak titkon, ajtóját behajtva és magánosan sóhajtva imádja az ő Urát és Istenét, hanem a közös, vagy nyilvános istenitisztelet után is vágyakozik: itt szépen nyilatkozik meg. Tudja Isten, micsoda különös, felemelő van abban, ha sok nép együtt éneket! Pedig nem is olyan sok, mert — sajnos —

számbeli értékkel nem nagyon dicsekedhetünk. Mindezt azonban bőségesen kipótolja az igazi érték: a lélek. Ünnepi harangszó nem hívogat, de a szíve vágya mégis odavonz mindenkit. Templomunk nincsen, de se baj, mert a Krisztus nevében összegyülekezők számára bármelyik kórtértem templommá van avatva.

Gyülekeznek is már szépen, sorban, felkötött karokkal, bicegő lábakkal, sápadt arccal, de örömtől csillogó szemekkel. Csak egy nem tud jönni. Hiába erőlködik, nem képes lábraállani. Ott kesereg kórágán és úgy érzi, hogy sebe kétszeresen fáj. Nem szenved sokáig. Nyílik az ajtó és két rokonlélek viszi hordágyon őt is a többihez. Oda helyezik szépen a szószék elé. Most aztán már mind együtt vagyunk arca borúlva az Úr színe előtt. Szó nincs többé, sőt anélkül, hogy egymásra tekintettünk volna, már elénekeltek egy verset s kezdjük a másikat. Tudja Isten, úgy magától jött az, a szívünk öntötte ki. Hát még az ima! Óh, azt leírni nem lehet, azt csak érezni kell. A hordágyas beteg félkönyökére emelkedve lehajtá fejét és szemét behunyva nézett az örökkévalóságba. Vajjon mit láthatott? Nem tudom, csak azt láttam, hogy egy nehéz könnycsepp gördült ki szeméből, mikor visszahanyatlott. A prédikáció ismét magához térítette. Kezdett lelkesülni s arca ilyenkor kigyúlt, szemei élénken forogtak. Néma csend volt, csak a hordágy recsegése hallatszott olykor-olykor, amint a beteg hevültében újra meg újra könyökére erőlködött, hogy legalább egy pillanatra megláthassa a beszélőt. Az neki jól esett.

Aztán még egy fohász s ének, ami után azonban még következett valami: egy jóleső, mély sóhaj a súlyos beteg ajkáról, mint mikor az ember a vész elvonulta után megkönnyebbül. Vigan, ragyogó arccal tért vissza s csak annyit mondott, hogy neki most már könnyű a seb, édes a szenvedés és dicső a halál . . . Meg is halt pár nap múlva könnyen, édesen, dicsőn.

Kósa Szabó Pál
volt betegápoló-theologus.

G-MOLL SONÁTA.

Fáradt vagyok.

Az élet sírásra görbitette szám . . .
 Nevetni hajh rég elfeledtem,
 Mióta vézna alvajáró lettem,
 Mióta tenger bú szakadt rám.

Álmos vagyok.

Hajh az állom is mostoha barátom
 Szemem a távolba kutat —
 Keresi a régen álmodott utat.
 Melyen ébren soh'sem járhattam.

Beteg vagyok.

Sok édes álmocsóktól megcsömörtem . . .
 Nem kell az élet csókja már . . .
 Nem kell a járt út, melyet elkerültem,
 Melyen az undok vasalt sablón jár.

Fáradt vagyok

Nevetni is csupán csak álmomban tudtam —
 Sírni is csak egyszer fogok már — —
 Elsiratni a nagy élet-útban
 Mind azt, ki még ébrednalva jár . . .

Boldog vagyok!

Mert még egyszer nevetni fogok tudom,
 Ha majd a rögös élet-úton
 A távolból kacagva visszanézek,
 Mikor utolszor — sírva kikísérnek . . .

Novák József

A CSILLAG.

Irtta: HALÁSZ ERNŐ.

. . . Szerettem nagyon. Övé volt minden gondolatom, a lelkem . . . Ifjú voltam . . . Kikacagtak, sajnáltak az emberek. Lekicsinylő mosoly rajzolódott az arcokra, ha láttak. Fiatalnak, gyerekeknek tartottak. Hallani véltem a hátam-megetti összesugásokat: szegény fiú! — mit akar? Hiszen még állása sincs, csak diák. Kiméletlenül szemembe vágta, hogy tacskó vagyok még a szerelemre. „Előbb a kathedra, s csak aztán a Katica“ — mondogatták. Szánakozva kérdezgették: csak nem akarok komolyan versenyezni a készekkel, az emberekkel?

Nem szóltam egy szót sem; türtem, szenvedtem . . . Aztán megunták a csipkelődést, elhallgattak, békénhagytak. Talán a szememből olvasták ki elhatározottságomat, a a végsőkire is kapható készségemet . . . Az ismerősök, a rokonok titokban figyelték a fejleményeket. Nem sokat reméltek . . . Lelkemben valami azt sugta mindég, hogy eljön az az idő, mikor elmaradnak a sokak, mikor a készek, az egészségek között én leszek az első.

Ha fiatal voltam is, ha számbavehetetlen kis diák voltam is, szerelmem mégis komoly, szilárd, egész volt. Még kathedrára sem volt, máris az enyém lett. Karika-gyűrűt húztam az ujjára. Most meg a feleségem, egybeforrva, boldogan járjuk az élet élénkbeszabott útját.

* * *

Oly világosan emlékszem, mintha csak most történt volna. Szívszorongva vittem születésnapjára a nagy csokor virágot. Mintha sohasem akart volna vége lenni az utazásnak, mely a fővárostól falujukig tartott . . . Elérzékenyülve köszöntöttem, adtam át a virágot. Jólesően boldogított őszinte öröme. Egyszerre nagynak, elsőnek éreztem magam . . .

Aztán jött a mama, mitsem sejtve, komolyan, mint azok a mamák szoktak, kiknek nagy leányuk van. Meglátva szeretetem kézzelfogható bizonyosságát — megkorholta. Pirongatott, hogy miért költekezem, hiszen még olyan fiatal vagyok . . . Csak azt a „fiatal“ szót ne hallottam volna! Nagyon, de nagyon rosszul esett. Mintha egyszerre ledöntötte volna komolyan hitt nagyságomat.

Tiltakoztam. Keresetlen szavakban magyarázgattam, hogy legjobb belátásom szerint tettem, hogy ennek úgy kellett lennie. Régóta készültem a meglepetésre. Reményt, örömet, boldogságot fűztem hozzá. Hogyne hoztam volna a virágot, mikor kész vagyok a csillagokat is lehozni . . .

* * *

Elégedetten szálltam a vonatra. Úgy éreztem, hogy boldogságom határtalan, az egész világra szóló. Önteltté, kevélyllyé lettem; nem cseréltem volna senki emberfiával.

Utolsó búcsú-csókot intve az állomáshoz közeli világos ablakjok felé, bevettem magam egy üres fülkébe. Eloltva a világot végigdőltem a kényelmes üléseken. Nem háborgatott senki . . . Szédült a fejem a nagy mámortól. Gondolat, gondolatra halmozódott, míg végre kimerültem a végnélküli ábrándtól. Elnyomott az álom . . .

Álmodtam, hogy király vagyok. Szörnyű, véres csatákat vívtam. Jogarom alá hajtottam a népeket, nemzeteket. Alattvalóm lett minden ember. Hajlongtak előttem, tiszteltek, szerettek . . . Rend, jólét, béke honolt mindenütt. Szavam volt döntő mindenben. Úgy volt, úgy lett minden, amint akartam, óhajtottam.

Bejárva e nagy világot, büszke lettem felséges nagyságomra. Kezdett a föld elveszni lábam alól. Kicsinylettem világuralmammat. Többet akartam. Vonzott a menny. Rabjává ejtett hatalma, mérhetetlensége. Magaménak akartam mondani . . . Alattvalóim készítette létrán kezdtem bátran lépegetni. Bizonyosra vettem, hogy teljesül óhajom; enyém lesz a mindenség, enyém lesznek a csillagok. A legragyogóbbat választottam . . . Ő reá gondoltam. Ujjongott a lelkem az örömtől. Boldogított a tudat, hogy merész, de őszinte szívből fakadó állításomat bebizonyíthatom.

A szédítő ürrel mitsem törődve bátorsággal, lihegve törtettem feljebb és feljebb. A nagy távolság mindinkább kevesbedett. Végre felértem. Mohón nyújtottam ki karom az ajándékul szánt csillagért . . . Megégette a kezem . . . Felriadtam. A kalauz szemembe világító lámpáját szorongattam görcsösen, ki rázogatva boszúsan felelte: „Uram, Pesten vagyunk.“

A TÉKOZLÓ FIÚ.

. . . És elrabolták hitét — bizalmát
 Sok hazug órák — csalfa képek . . .
 Futott vakon — színaranyat szórva
 Mit a szíve mélyéről kitépett . . .
 Pedig szegény volt, mert szíve gazdag!
 — S a kincsért mit onnan felszínre szórt
 Nem kapott kincset; mind semmibe tünt,
 Miként ha szél űz szürke utca port.
 S a gazdag szív bízva gazdagságán
 Pazarúl ontá csengő aranyát
 S nem késett azt rútul megrabolni
 Hazug Ábránd s a többi rossz barát . . .
 S szegény fiú! — gazdája e szívnek
 Ki megértő lelket keresett,
 Megtépvé roskad atyja hajlokához
 Bűnbánóan, hogy mondja ezeket:
 „Vétkeztem az ég és Te ellened“
 Pazarlám kincsed, mely szívembe nőtt . . .
 Kerestem vakon egy igaz lelket,
 Mely csak ékíthet szende — tiszta nőt . . .
 Csalódék! — Nem kaptam azt a lelket
 Csupán ezernyi kint és szenvedést
 S ércpénzem is könnyen elnyerhető
 Pár hitvány csókot — s buja ölelést.

Novák József.

TARKASÁGOK.

Duci bácsi.

Alakom, természetem miatt elneveztek barátaim Ducinak. Hívalkodik is velem a tápintézet, engem mutogatván az adott koszt mennyisége, jósága bizonyosságára . . . Pedig a dolog nem Patakon kezdődött, hanem még otthon, édes jó anyám oldalán.

Nem emlékszem rá, egészen kicsiny voltam. Vendég-ség volt nálunk. A terítéken disznó-karmonádli is szerepelt. Ez az én ételém. . . . Vacsora után édes anyám aggódva megállapította, hogy beteg vagyok.

Ez a gyerek, hiszen étvágya bámulatraméltó, megevett két szelet karmonádlit?!: — zúgta a vendégsereg.

Epen ezért — szólott anyám, — máskor ötöt szokott.

* * *

Miskolczon történt, hol betegápolóskodtunk.

Egy nyári hónap elején kezünkhöz kaptuk egész havi fizetésünket. Tóni, Miklós, meg én szórakozni mentünk. Hajnalra elfogyott a pénzünk, felemésztette a jókedv. Utolsó szórakozó-helyünkről kilépve virágos kedélyű Tóni pajtás megkötötte magát, hogy ő gyalog nem jön haza. Hiába magyaráztuk, hogy valóságos rögeszmévé nőtt szép terve pénztelenségünk miatt kivihetetlen. Nem használt a szép szó, Tóni annál inkább lármázott kocsiért. Leült a földre kereken kijelentve, hogy ő gyalog az egész barakkért nem megy haza. Tarthatatlanná lett helyzetünk. Aggasztó volt felettébb, hogy a nagy város éber rendőrsége a nagy láрма miatt könnyen elhúzza nótánkat . . . Összenézve Miklóssal merészet gondoltunk, felemeltük Tónit összefont karunkra s indultunk hazafelé. Nehéz, kínos volt az út. A külömben kedélyes dologban az volt a bosszantó, hogy Tóni szépen elszenderedett semmitsem tudván a történetekről.

Hazaérve boszúból keményen rátettük kényelmetlen terhünket ágyára. Kárpótlást véltünk fárasztó munkánkért.

A fizettség az lett, hogy Tóni pajtásunk hirtelen felébredvén, gúnyos mosollyal arcán megszólal: „Na látod te vén Duci, mennyivel jobb és hamarabb volt kocsin hazajönni !“

KLÁRIKA.

Elment, Klárিকা eltűnt, mint egy édes tavaszi fény-sugár, mint egy dalocska szőke fűtökről, gyémánt szemekről, picike kacsókról... Tova tűnt, mint a virág színe, szirma, illata. Eltűnt a kertből, iskolaudvarról, utcáról, ölelő karunkból, apja öléből, anyja szeméből s belelopózott lelkünk titokzatos mély rejtekébe Magunkkal visszük emlékét, mint az élet egy szomorú csalódását, bánatát, fájdalmát; mint egy elhervadt reményt, életek letűnését. Ifjú lelkünk mindig vissza fogja várni s velünk együtt tétován tekint. Őt keresi az iskolakert bokraival, kanyargó utacskáival, éneklő madaraival, melyekkel együtt énekelt; a napsugár őt keresi, amelyekkel együtt kacagott, a tavasz őt várja, mely olyan, mint ő, örökké édes, mindig napsugaras, simuló és dalos.

Klárিকা s a tavasz az őszbe mentek..... De csillagragyogásban, ég mosolyában, tavasz illatában, fűszál harmatában, madár dalában örökre a mienk marad Ő.....

EGYLETI ÉLET.

Egyleteink az ifjuság csekély létszáma mellett is majd mind megalakultak s erejükhez képest végzik működésüket.

A **„Hittanhallgatók Egylete“** 1916. okt. 21-én tartotta alakuló közgyűlését Novák Lajos theol. dékán vezetése alatt. Ez évi tisztviselői a következők: Kósa Szabó Pál IV. hh. ifj. elnök; Molnár Béla IV. hh. alelnök-ellenőr; Kukoró Ferenc III. hh. titkár; Cseh István II. hh. jegyző; Illyés Bertalan II. hh. pénztárnok; Simon Zsigmond IV. hh. könyvtárnok. Állandó bizottsági tagok: Matusz János IV. hh., Kriston Antal III. hh., Sarkady Ferenc II. hh.; Dósa Gyula I. hh. A áldatlan állapotok miatt megszorított munkakört tölt be.

Az **„Akadémiai Ifjúsági Olvasó Egylet“** okt. 11-én alakult meg. Vezető tanárelnök Radácsi György theol. tanár. Tisztviselők: Matusz János IV. hh. ifj. elnök, Molnár Béla IV. hh. ellenőr, Kósa Szabó Pál IV. hh. jegyző. A könyvtárnoki és pénztárnoki állás még a múlt iskolai év végén betöltetett, az előbbire nézve Butykai István IV. hh., az utóbbira nézve pedig Simon Zsigmond IV. hh.-ban összpontosulván a közbizalom. Bizottsági tagok az egyes évfolyamokról: Halász Ernő IV. hh., Kriston Antal III. hh., Illyés Bertalan II. hh., Molnár Béla I. hh., Tóth István II. hh. A nehéz viszonyok miatt kissé lejjebb szállított igényekkel, de azért rendeltetésének megfelelően folytatja működését.

A **„Magyar Irodalmi Önképző Társulat“** nov. 18-án szervezkedvén, tanárelnökül ez évre is Novák Lajos theol. tanárt kérte fel,

megválasztván mellé a maga köréből is a tisztviselőket és pedig alelnökké: Kósa Szabó Pál IV. hh.-t, titkárrá: Kukoró Ferenc III. hh. t, jegyzővé: Simon Zsigmond IV. hh.-t, aljegyzővé: Szabó Lajos II. hh.-t, pénztárnokká: Illyés Bertalan II. hh.-t, ellenőrré: Kriston Antal III. hh.-t. A Társulat működése szépen megindult, amennyiben mindjárt első gyűlésén dicséretben részesült Illyés Bertalan víg szavalata és Kriston Antal „Lombhullató őszi este“ című verse.

„Főiskolai Ifjúsági Egyesület“ október második felében tartotta alakuló gyűlését, melyen tisztviselőit a következőkben választotta meg: hivatalból elnök Stunda István, főiskolai szenior; pénztárnok Györke Endre, ellenőr Matusz János; jegyző Kovács Jenő IV. theologusok. Bizottsági tagok lettek: Halász Ernő IV. hh., Kukoró Ferenc III. hh., Cseh István II. hh., Tóth István II. hh., Dósa Gyula I. hh., Magyar Bertalan I. hh., Ohning Miklós VIII. gimn. t., Szepessy Kálmán VII. gimn. t. — Ez a gyűlés alakította meg az „Ifj. Közlöny“ ez évi szerkesztőségét is. Egyetértő szeretet teszi kedvessé és áldásossá úgy a megválasztottak, mint az Ifjúság többi tagjainak munkálkodását.

A **„Főiskolai Énekkar“** október 25-én tartotta alakuló gyűlését, melyen tisztikarát a következőképen alakította meg: elnök lett Butykai István IV, hh., főprecentor Győri Imre III. hh., alprecentor és jegyző Csizy Zoltán II. hh., protokántorok: Székely B. (I. tenor), Györke E. (II. tenor), Kukoró Ferenc (I. basszus), Kriston Antal

(II. basszus). A megalakult Énekar már több ízben szép sikerrel szerepelt.

A sárospataki főiskolai ifjúság betegsegélyző-egylete 1916. okt. 20-án tartotta alakuló közgyűlését Dr. Kun Zoltán főiskolai orvos úr elnöklete alatt s tisztikarát a következőképen alakította meg: elnök: Dr. Kun Zoltán; alelnök-pénztárnok: Stunda István főisk. szenior (hivatalból); jegyző: Kájel Mihály II. hh.; ellenőr: Székely Bertalan IV. hh. Az állandó bizottság tagjai: IV. évről: Butykay István hh., Rácz Lajos jh.; III. évről: Kriston Antal th., Tóth Elek jh.; II. évről: Sarkadi Ferenc hh., Tóth István jh.; I. évről: Molnár Béla th., Kiss Antal jh.; VIII. gimn. o.-ból: Tóth Zoltán, Szendrey László; VII. gimn. o.-ból: Magyar László, Süthő Kálmán.

A **főgimnáziumi „Erdélyi-Ön-képzőkör”** októberben megalakultván, a tanár-elnöki székbe Dr. Végh János főgimn tanárt hívta meg. Alelnök lett Tóth Zoltán

VIII. o. t., titkár; Szendrey László VIII. o. t. főkönyvtárnok; Zitás István VIII. o. t., főjegyző; Sütő Kálmán VII. o. t., pénztárnok; Magyar László VII. o. t., alkönyvtárnok-aljegyző; Jakabfalvi László VII. o. t. Bizottsági tagok: Hankóczy József, Tudja László, Pásztor Jenő, Szilva István VIII. oszt. tanulók, Asztalos Zoltán, Joó Kálmán, Csengery Béla és Kun Viktor VII. o. tanulók. Működését rendszeresen végzi, már eddig hét ülést tartott.

A **„Főgimnáziumi Gyorsírókör”** Nagy Lajos főgimn. tanár vezetésével alakult meg okt. 26-án. A Kör ifjúságl elnöke Hankóczy József VIII. o. t., titkára Jakabfalvi László VII. o. t., jegyzője Joó Kálmán VII. o. t., pénztárnoka Zombory László VI. o. t., könyvtárnoka Tóth Pál VI. o. t., aljegyző-alkönyvtárnok Köröskényi Zoltán VI. o. t. lett. A bíráló-bizottság tagjai: Hankóczy József VIII. o. t., Joó Kálmán VII. o. t., Balázs János VI. o. t. és Tóth Pál VI. o. t.

HIREK.

Kollár Klárika Megdöbbenve értesülünk lapunk zártakor az édes Kollár Klárika elhunytáról. Aki ismerte őt, de hiszen mindnyájan ismertük, nem feledheti el kis értelmes arcocskáját, kedves csacsogását, bájos kacagó szemeit. Oly édes volt mindnyájunknak. Mindnyájunk vesztesége ő. A szülők mérhetetlen fájdalmában őszinte szívvel osztozunk.

A sárospataki ref. gyülekezet gyászisteniszteletén Nt. Bálint Dezső esperes-lelkész emelte a gyülekezet lelkét az eget urához,

tartalmas, a szíveket megragadó alkalmi imával. Utána a „Loránffy énekar” énekelt alkalmi darabot Hodossy Béla képzőintézeti igazgató vezetése mellett. A közönség megilletődve hallgatta végig az éneket.

A sárospataki ref. főiskola I. Ferencz József Ófelsége elhunytá alkalmából rendezett gyászünnepélyén, melynek kimagasló pontjai Nt. Novák Lajos iheol. tanár magasan szárnyaló imája és dr. Buza László jogtanár mélyen járó és nagy perspektívát nyújtó emlékbeszéde, a főisk. ifjúság is te-

vékeny részt vett két elismerésre érdemes, zenei tudással kidolgozott alkalmi énekszámmal. A gyászünnepélyen a helyi közönség szokatlan számban jelent meg, élén valamennyi hivatal, különféle intézetek vezetőségével.

A helybeli izr. hitközség gyászistentiszteletét nem hagyhatjuk megemlítés nélkül. Ezt kierősza-kolja Fischer Fülöp főrabbi ün-nepi beszéde, melyről csak a legnagyobb elismeréssel szólha-tunk. Nemcsak tökéletesen szép magyarságáért és nemes, emelke-dett stílusáért, hanem mindenek felett mélyen járó tartalmaért. Csodálatos, hogy a hitközség még mindig ragaszkodik ahhoz, hogy kiválóan képzett, szép ma-gyar nyelvű főrabija a rendes istentiszteleti oratióit német nyel-ven tartsa. Épen Sárospatakon érthetetlen!

A Lorántffy-énekkar. A nov. hó folyamán megalakult „Lo-rántffy-énekkar“-t a legnagyobb örömmel üdvözöljük. Sárospatak kedves hölgyei és a főisk. ifjúság immár két alkalommal érdemelték ki a helybeli közön-ség osztatlan tetszését. Mindkét ízben a ref. templomban ragadták

magukkal a hallgató közönséget. Csak rajta kedves hölgyek és derék ifjak! A jég megtört, a kezdeményezés, az érdem a tie-tek, hogy ifjúság és Sárospatak társadalma találkozott Csak előre! Legyen Patak általatok újra ked-ves és eleven diák-város, ami volt s aminek lennie kell. Illesse elismerés H. Bathó János főisk. ének- és zenetanárt az ötletért, hogy az ifjúságot így hozta ösz-sze. Talán szebben alig is lehet együtt ifjúság, mint zenében, dalban, énekkarban Köszönet il-leti Hodossy Béla áll. tan. képez-dei igazgatót a nemes buzga-lomért, mellyel ez ifjú énekkart elindította a szereplés útján s már is babérokat szerzett neki.

Múlt évfolyamunk utolsó szá-mában a 193. lapon tévédeből került be Pósa Zsigmond — *Pósa Lajos* helyett.

Köszönettel, hálával tartozunk mindazoknak, kik megértő jósa-gukkal felkarolták az erdélyi me-nekült diákok sorsát. Nem emlí-tjük a neveket, hiszen az igaz jótékonyságnak nem kell cégér, megtalálja az jutalmát önmagá-ban. Jó Isten áldását kívánjuk a nemes szívekre!

Szerkesztői üzenetek.

Érdeklődő. Lapunk előfizetési árát a háború okozta aránytalan emelkedés miatt kellett emelnünk nagyon csekély percenttel. Azt hiszem azonban, hogy az irántunk ápoltt érdeklődés ma még buzgóbban fog megnyilatkozni, mint valaha. Hogy kevesen vagyunk s az előfizetők nagy számára vagyunk kénytelenek tá-maszkodni?! Gondold meg édes öregem, hogy 80⁰₀-unk a hősök sorában küzd. Egyébként te megértesz engem s megért a m. tisztelt olvasó közönség is. Öreg baráti szeretettel várom válaszodat

G. F. Losonc. Ha szeretsz még egy kicsit, akkor fogsz nekünk is írni egy pár sort

Sz. F. Tna. Jó öreg pajtás elmúlt az ősz is, itt már a tél s te hallgatsz? Miért?! Életjelt kérünk!

N. G. Kr. L. a fenti üzenetet! Különben, hogy tudd magad mihez tar-tani, az előfizetési ár: 5 kor. Azt hiszem, hogy hadnagyi fizetésed megbirja! Ötlek!

I. I. Édes öregem, hát nem hütlenség, amit művelsz? Avagy pennád aranyba foglaltad? Hiszen csak találkozzam veled! Két rendbeli munkaköröd-höz erőt s egészséget!

Koméniusz

mozgószínház Sárospatakon.

Tökéletes, szolid képek több világhírű cégtől Gyönyörű vidékek, állatfajok, ipari telepek, természeti szépségek ismertetése minden előadásakor.

Kitünő előadások!!

Minden 2 ik vasárnap 2 előadás. D. u. 4-6-ig és 8-10-ig. Belépti díjak: Zártszék 1 60 K. I-ső hely 1 30 K. II. hely 1 Kor. III. hely 70 fillér. Főiskolai, tanítóképezdei ifjak jegyei egy hellyel magasabbra érvényesek. Gyermek 10 éven alul 10 fillér. AZ IGAZGATÓSÁG.

Leghírnevesebb vendéglő Sárospatakon

„Vadászkürt“

mely a mai modern igényeket teljesen kielégíti.

Izléses vendég helyiség. Kitünő saját termésű borok. Kényelmes szállodai szobák. A legpontosabb, legelőzékenyebb kiszolgálás.

Tulajdonos:

Freifeld Ferenc.

HUNGARIA

mosós vegytisztító intézet Sárospatakon.

Van szerencsém a m. t. közönséget értesíteni, hogy a Rákóczi-utcaán a mai kornak teljesen megfelelő

vegytisztító intézetet

létesítettem. Elvállalok minden eszaki szakmába vágó munkát, u. m. férfi- és női ruhák, keztük, függönyök, szalagok, csipkék, nyakkendők és fehérneműek tisztítását. Kelme és ruhafestést minden színre elvállalok. A n. é. közönség b. pártfogását kérve, maradok tisztelettel

NEUMANN MÓR

mosós és vegytisztító intézete.
Gallérok 7 nap alatt készülnek. Szőrmé-tisztítás.

Alapított 1890.

Alapított 1890.

Spitz Antal

órá- és ékszerész, Sárospatak.

Ajánlja dús raktárát mindennemű ékszerek, nászajándékok és elsőrendű zsebórák beszerzésére. — A nemes tanuló-ifjúságnak, lelkes, tanító uraknak árfelemelés nélkül előnyös részletfizetésre is.

Vidékre a legnagyobb készséggel választékokat küldök. Javítások a legpontosabban eszközöltetnek. Kitünő villany-elemünk van!

1. Sárospatak - Nagycigánd - Perbenyik - Királyhelmeec.																	
Km.	1.	3.	5.	7.	Állomások						2.	4.	6.	8.	Km.		
	Mv. I—III. osztály															Mv. I—III. osztály	
	606	1228	418	—	érk.	Sátoraljaújhely felől érkezik						—	757	1225	—		
	757	1225	—	—	^	Szerencs						—	—	1228	418		
69	553	956	353	—		Sárospatak Máv. p. u.	—	—	—	—	ind.	800	155	535	0		
68	551	954	351	—		Sárospatak Eötvös-utca	—	—	—	—	—	803	159	539	1		
61	534	936	333	—		Elágazás Kenézli felé (1. 2.)	—	—	—	—	—	820	216	556	8		
58	527	929	326	—		× Rózás (m. r. h.)	—	—	—	—	—	827	223	603	11		
54	518	920	318	—		× Szophomok (m. r. h.)	—	—	—	—	—	836	232	612	16		
50	509	911	309	—		× Györgytarló (m. r. h.)	—	—	—	—	—	845	241	621	19		
45	455	858	256	—		Tiszakarád	—	—	—	—	—	857	254	635	24		
43	449	851	250	—		× Órszem (m. r. h.)	—	—	—	—	—	902	259	640	26		
38		839	238	—		× Pusztakarád (m. r. h.)	—	—	—	—	—	914	311	652	31		
34	7	128	227	—		× Erzsébetmajor (m. r. h.)	—	—	—	—	—	925	322	702	36		
30	420	21	220	644		Nagycigánd	—	—	—	—	—	430	934	333	710	39	
28	—	814	213	639		× Kiscigándi tanya (m. r. h.)	—	—	—	—	—	435	939	338	—	41	
22	—	801	200	626		× Budahomok (m. r. h.)	—	—	—	—	—	448	952	351	—	47	
20	—	754	153	619		Zemplénricse	—	—	—	—	—	456	1000	359	—	49	
15	—	742	141	607		× Monyha (m. r. h.)	—	—	—	—	—	507	1011	410	—	54	
13	—	737	136	602		× Órhegy (m. r. h.)	—	—	—	—	—	512	1016	415	—	56	
11	—	732	131	557		Zemplénagárd	—	—	—	—	—	517	1021	421	—	58	
4	—	714	113	539		Perbenyik átrakó	—	—	—	—	—	535	1039	439	—	65	
4	—	711	111	537		Perbenyik máv. p. u.	—	—	—	—	—	536	1040	440	—	65	
	—	611	1105	—		Csap felé	—	—	—	—	—	839	—	536	—		
	—	—	839	536		Sátoraljaújhely felé	—	—	—	—	—	611	1105	702	—		
4	—	710	110	530		Perbenyik máv. p. u.	—	—	—	—	—	537	1041	441	—	65	
	—	700	100	520	ind.	Királyhelmeec	—	—	—	—	—	547	1051	451	—	69	

2. Sárospatak - Kenézli.															
Km.	31.	33.	35.	Állomások						30.	32.	34.	Km.		
	Mv. I—III. oszt.													Mv. I—III. oszt.	
	757	—	918	érk.	Sátoraljaújhely felől érkezik						—	1157	—		
	311	—	—	^	Szerencs						811	451	—		
17	754	244	727		Sárospatak Máv. p. u.	—	—	—	—	—	ind.	820	110	600	0
16	752	242	726		Sárospatak Eötvös-utca	—	—	—	—	—	—	823	113	603	1
9	735	225	709		Elágazás Kenézli felé (1. 1.)	—	—	—	—	—	—	840	130	620	8
7	727	217	702		× Vilmatanya (m. r. h.)	—	—	—	—	—	—	847	137	627	10
5	722	212	657		× Törökér (f. m.)	—	—	—	—	—	—	851	141	631	12
4	718	208	653		Szabolcsvíss	—	—	—	—	—	—	856	146	636	14
0	710	200	645	ind.	Kenézli	—	—	—	—	—	—	703	153	643	17

3. Perbenyik Máv. p. u. - Királyhelmeec.													
Km.	51.	53.	Állomások						52.	54.	Km.		
	Mv. I-III. o												Mv. I-III. o
	—	—	Csap felől érkezik						611	—			
	803	1102	Sátoraljaújhely						—	—			
	553	1053	érkezik Perbenyik Máv. p. u.						614	1230	4		
4	611	1105	indul Királyhelmeec						624	1240			

1. Az indulási és érkezési idők közép-európai időre vonatkoznak.
2. Az éjjeli időt este 600-tól reggel 5⁵⁹-ig az órák számjegyének vastag betűi jelzi.
3. Az X-el jelölt megállóhelyeken a vonat csak fel- vagy leszálló utas jelentkezése esetén áll meg.
4. Aki jegy nélkül oly állomáson száll fel, ahol a jegyek eladása az állomás pénztáránál történik, a jegyen kívül 20 filléres pótbjegyet tartozik váltani.
5. Első osztályú jegy helyett két III. osztályú jegy szolgáltat ki.

Az üzletvezetőség.